

denne D. Jeg har altsaa ikke taget Ordet for at tale om den Sag, der specielt nu ligger for; den anbefaler jeg til det høje Ting. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil have Held og Lykke med at føre den igennem; thi den er i og for sig aldeles nødvendig, hvis den ikke store Flaade, vi have, skal kunne bruges i Krigstid. Men jeg har kun taget Ordet for at spørge den højtærede Minister, hvorledes han og Regeringen opfatte det af mig fremsatte Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal er taget op igen i den senere Tid fra den Stats Side, som den ærede Minister staar i Spidsen for, og efter at jeg har gjort mig bekendt med Sagen saa nøje, som jeg som Lægmand har været i Stand til, har jeg fundet, at man har Ret i, at her er et saa saarbart Punkt, at det vil være en Opgave for en Marinebestyrelse at søge med Repræsentationens Hjælp at faa den Mangel afhjulpen, som unægtelig findes der, der er jo hidtil intet gjort for at afhjælpe den. Jeg ender som sagt med at sige, at den Plan, som i gamle Dage laa for om at bygge større Fæstning der nede, ogsaa besæfted mod Landsiden, vil jeg ikke kunne gaa med til, da jeg ikke tror, at vi have personlige Kræfter dertil, men at den Plan, som nu er fremkommen i forskellige Artikler, og som gaar ud paa dels at anlægge Mine-spærringer og dels nogle enkelte Søforter paa de Der, som ligger foran Sjælland i Store Bælt, i høj Grad forekommer mig at ville sikre os imod at blive tvungne ind i en stor europæisk Krig. Det er nemlig, for at jeg skal slutte med, hvad jeg begyndte med, min bestemte Overbevisning, at alle de ærede Medborgere, der i denne Sag rundt om i Landet altid tale om, at vi skulle holde Fred, være et fredeligt Folk og ikke tænke paa Krig eller store Bedrifter i denne Retning, maa just ønske, at vi stille os saaledes, at det bliver os muligt med Magt at forsvare vor Neutralitet, thi uden det tør jeg volig paaftaa, blive vi nødsagede, om vi ville eller ej, til at deltage i den næste store europæiske Krig, som maatte blive ført her oppe. Den D. hvorpaa vi nu sidde, Sjælland, vil nemlig have saa stor en Betydning, for hvilken som helst Magt, der vil føre Krig i Østersøen, at man vil bemægtige sig den, naar man kan gøre det uden store Bekostninger og uden stor Opofrelse af Blod, hvorimod man, hvis den er saaledes befæstet, at det vil koste store Anstrengelser, lang Tid og meget Blod at tage den, vil lade os i Fred. Det er altsaa ikke, fordi jeg anbefaler at føre Landet ind i Krig, men tværtimod just fordi jeg anbefaler at stille Landet saa-

ledes, at det kan undgaa en Krig, at jeg ogsaa nu, da Besligheden gives — og jeg synes ærlig talt, at Tiden er dertil —, har villet bringe denne Sag frem, en Sag, som jeg tror har en større Vigtighed, end maaste mange tænke sig.

Marineministeren (H. Ravn):

J Anledning af det Spørgsmaal, som blev rettet til mig fra det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgtreds (S. Scavenius), skal jeg bemærke følgende. Som han sagde, har der allerede for lang Tid siden været stillet Forslag om at foretage Befæstningsarbejder ved den sydlige Del af Store Bælt omkring Aggersøfund, der skulde tjene til at skabe en Position, hvor den danske Flaade kunde holde sig i længere Tid lige over for en fjendtlig Flaades Angreb, og hvorfra den ved Udfald kunde saa vidt muligt hævide vort Herredømme i Bæltet, eller i det mindste gøre det vanskeligt for en fjendtlig Flaade fuldstændig at sætte sig i Besiddelse deraf. Naar dog denne Sag har hvilet, er det, fordi det jo er nødvendigt, forinden man staaber et Støttepunkt for Flaaden i Store Bælt, at bringe Flaaden op til en nogenlunde passende Størrelse. Derfor, forinden Flaaden baade materielt og personelt havde faaet en rimelig Udvikling, ansaa jeg det ikke for at være nødvendigt at preske en saadan Sag igennem. Den vilde jo ikke gaa saa let, efter som de andre Arbejder ikke lod til at komme let igennem. Altsaa anser jeg den Sag, som nu foreligger, nemlig Forslaget om Søværnets Ordning, den, der først maa løses, i det vi vel have faaet vort Materiel udvidet en Del i de sidste Aar, men derimod det samme ikke har været Tilfældet med Personellet. Den vigtigste Sag for Flaaden for Øjeblikket er at faa en almindelig, rimelig Udvidelse af Flaadens Personel, da det naturligvis er af hderste Vigtighed, at Flaaden kan bruges med nogenlunde kort Barsel. Det kan ikke nytte, som i tidligere Krige, at en Del af Skibene først bliver færdig Maaned efter, at Krigen er begyndt. Det, som man virkelig skal bruge i Krigen, maa være hurtigt ude, og derfor er det nødvendigt at have et tilstrækkeligt Personel. Derfor vil jeg sige, at det, som først maa gøres, er det, som forlanges her, nemlig at skabe et tilstrækkeligt Personel for Flaaden. Nu i dette Øjeblik at ville begynde paa denne ny Sag, nemlig en Genoptagelse af Begæringen om Midler til større Befæstninger i Store Bælt, vilde jeg ikke anse for at være ganske hensigtsmæssigt, uagtet jeg ligesom den ærede Taler tillægger det et meget betydeligt Værd. Jeg vilde anse det for rimeligt, at